

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ (2014) .

Τό απόγευμα τῆς Τρίτης, 15^{ης} /28^{ης} Ὀκτωβρίου 2014, ἔλαβε χώραν σεμνή σχολική ἐκδήλωσις εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ἀγίας Σιών ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940.

Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέστη ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καὶ ἐκ μέρους τοῦ Γενικοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου ὁ ἐξοχώτατος Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Γεώργιος Ζαχαριουδάκης μετὰ τῆς ἐριτίμου συζύγου αὐτοῦ, Ἀγιοταφίτων Πατέρων, μοναχῶν καὶ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη περιελάμβανε πρόλογον τοῦ Σχολάρχου π. Νικολάου Ζέρβη ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε,

ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβασμιώτατε Πρόεδρε τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

σεβαστοὶ Πατέρες,

ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ἀγαπητὰ μας παιδιὰ,

κυρίες καὶ κύριοι,

Μέσα στὸν σημερινό κόσμο, τὸν πανικόβλητο καὶ ἐξουθενωμένο ἀπὸ τὴν βίωση μιᾶς πολὺπλευρης κρίσης οἰκονομικῆς, πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς, ὁ συνειδητοποιημένος ἑορτασμός τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς Ἱστορίας μας ἐπιβάλλεται περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ἐθνικοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ, τὴν ἀνάγκη ἐντοπισμοῦ καὶ μελέτης χαρακτήρων, ψυχικῶν δυνάμεων καὶ φθοροποιῶν ἀντιφάσεων.

Ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἀνάγκη παραδοχῆς, πὺς ὁ Ἐχθρὸς δέν εἶναι πρόδηλος, ὅπως ἦταν τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940, ἀφ' οὗ ὁ Ἐχθρὸς, σήμερα, εἶναι τό πνεῦμα τοῦ καιροῦ, ἡ ὁμογενοποιημένη ἀντίληψη καὶ ὁ ἄβουλος καὶ ἀντινομικός ἑαυτός μας.

Ἐπιβάλλεται ὁ ἐθνικός ἑορτασμός ἀπὸ τό γεγονός τῆς χαλαρότητος συνοχῆς καὶ κοινωνίας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς συνειδητοποιήσεως τῆς μεγάλης ἀλήθειας, πὺς τό ἀπολεσθέν ἀγαθὸ δέν εἶναι σήμερα τόσο ἡ εὐμάρεια, ὅσο ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνάγκη ἐνδυναμώσεως τῶν στοιχείων τῆς ταυτότητάς μας, τὴν ἐπανοικειοποίηση τῶν ὁποίων προσδοκοῦμε ἀπὸ αὐτοῦς τούς ἑορτασμούς.

Η 28η Οκτωβρίου 1940, τήν όποία μέ έθνική ύπερηφάνεια μέσα σέ μία άτμόσφαιρα κατανύξεως καί έθνικοϋ διονυσιασμοϋ έορτάζομε σήμερα ανά τήν Ύφήλιο, εἶναι ένα υπέρλαμπρο άστέρι πού φωτίζει προβολικά τούς έθνικούς μας βηματισμούς, γιατί σέ μία ώρα πού οί λαοί τῆς γῆς, ύποταγμένοι σέ μία άδυσώπητη πραγματικότητα παραδίδονταν πανικόβλητοι στόν Χιτλερικό Μινώταυρο, ή μικρή Ελλάδα εἶχε τήν τόλμη νά ύψώσει τό ανάστημά της καί νά προτάξει υπερήφανα τά στήθη της, γιά νά έμψυχώσει τήν άποθαρρυνμένη Εύρώπη καί ν' άντιστρέψει τῆς ιστορίας τό ρυθμό.

Αυτό εἶναι τό μεγαλειώδες καί ιδιάζον χαρακτηριστικό γνώρισμα τοϋ χαριτόβρυτου Έλληνικοϋ λαοϋ, μέ πάγια αίχμή τοϋ έθνικοϋ του δόρατος μία άσυναγώνιστη φωτεινή πνευματική αίθρία, πού τοϋ δίνει τήν δύναμη νά ξεσηκώνεται πάνδημα καί κάποιες φορές, σάν άλλος μυθολογικός Φοίνικας, νά αναδύεται άναστημένος μέσα άπό τήν τέφρα του, γιά νά διδάσκει τήν τέχνη κατοχῆς τῆς δυνάμεως τοϋ αύτοπολλαπλασιασμοϋ καί τῆς υπεربάσεως τοϋ μέτρου καί τῆς άντοχῆς τῆς ανθρωπίνης, όταν ή ιστορική στιγμή τό έπιτάσσει.

Τό «Όχι», τό μεγάλο αυτό «Όχι» τῆς φυλῆς «λέξη βαριά, άκέραιη, χωρίς ένδοιασμούς είπωμένη, πού γίνεται πεπρωμένο λαοϋ», δέν εἶναι τό πρώτο πού λέγεται, μά οϋτε καί τό τελευταῖο. Δέν εἶναι τό πρώτο θαϋμα τῆς φυλῆς, μά οϋτε φυσικά τό τελευταῖο. Εἶναι ή μεγάλη πράξη πού παιδαγωγεί καί συντελεῖ, ὥστε νά συνειδητοποιήσει ή ανθρωπότητα, πώς όλα δέν χάθηκαν, ποτέ δέν χάνονται, όταν ή Ελλάδα εἶναι ὀρθια.

Τό «Όχι», λοιπόν, ἦταν μία στάση ζωῆς βιωμένη μέσα στόν ιστορικό χρόνο καί χῶρο, πελεκημένη μέ αλήθεια καί φῶς, άγιασμένη καί καταξιωμένη άπό γενιές καί γενιές Έλλήνων πού γνώριζαν καί γνωρίζουν νά μετουσιώνουν τίς μεγάλες ιδέες σέ μεγάλες πράξεις.

Αυτό τό «Όχι» τῆς σύγχρονης Ελλάδας χειροκροτήθηκε τότε μέ θερμή άπό όλους τούς λαούς τῆς γῆς, ὅπως σέ άλλες κρίσιμες γιά τήν ανθρωπότητα στιγμές χειροκροτήθηκε τό «Όχι» τοϋ Λεωνίδα στίς θερμοπύλες, τό «Όχι» τοϋ θεμιστοκλή στή Σαλαμίνα, τό «Όχι» τοϋ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου στή Βασιλεύουσα, τό «Όχι» τοϋ Άθανασίου Διάκου στήν Άλαμάννα, τό «Όχι» τῶν παρθενόψυχων γυναικῶν στό Ζάλογγο, τό «Όχι» τοϋ Καψάλη στό Κούγκι, τό «Όχι» τῶν έλευθέρων πολιορκημένων στό Μεσσολόγγι, τό «Όχι» τοϋ ήγουμένου Γαβριήλ στο θρυλικό Άρκάδι.

Κάθε μία άπό τίς σκληρές καί όλοκαυτωτικές μας συγκρούσεις καθ' ὅλη τήν διάκεια τῆς ανελέητης αντιπαραθέσεως μας μέ τίς άξονικές δυνάμεις έξακοντιζόταν στά πέρατα τοϋ κόσμου μ' οϋρανόμακρη λάμψη, πρώτα σάν υπέροχη φρονηματιστική λειτουργική πράξη, σάν άσπιλος βωμός παρθενόψυχων άγωνιστῶν καί ύστερα σάν όλοφώτεινο μετέωρο, πού όριοθετοϋσε χρονικά τό τέλος τῆς έφιαλτικῆς άξονικῆς νύκτας.

Ποϋ βρῆκαν, άραγε τό σθένος καί τήν τόλμη οί ήρώες μας νά αντιπαραταχθοϋν στόν Γολιάθ τῆς έποχῆς; Η Ιστορία άπαντᾷ μέ τόν δικό της τρόπο στό έρώτημα αυτό, λαμβάνοντας υπ' ὅψιν πώς ή παράτολμη αύτή ένέργεια εἶναι στοιχεῖο έκφράσεως ενός λαοϋ πού πρίν χιλιάδες χρόνια αυτόφωτος πρωτοπόρος κι όδηγός, έδημιούργησε τό κέντρο τῆς Ιστορικῆς ζωῆς καί συνεχῶς έκτοτε διεκδικεῖ μεγαλύτερο ποσοστό στήν συνολική δημιουργία καί τόν Ηράκλειο άθλο.

Έβδομήντα τέσσερα χρόνια έχουν περάσει άπό τήν 28^η Οκτωβρίου 1940 καί οί

Έλληνες μέ παγωμένο χαμόγελο στά χείλη ἔχουν κληθεῖ νά πολεμήσουν σήμερα ἕναν ἄλλον ἐχθρό. Μόνο πού ὁ ἐχθρός αὐτός εἶναι ἀπροσδιόριστος, εἶναι ἀπρόβλεπτος. Περιστασιακά ὀνομάζεται «διαφθορά, διαπλοκή, εὐρωπαϊκοί καί διεθνεῖς ὀργανισμοί» πού σπεύδουν νά μᾶς βοηθήσουν μέ τρόπο ὅμως καί μέσα πού ὑποβαθμίζουν τήν ποιότητα ζωῆς μας, πού σπρώχνουν στήν ἀπόγνωση καί περιθωριοποιοῦν ἑκατοντάδες χιλιάδες Ἕλληνες καί προξενοῦνται ἐρωτηματικά γιά τήν διατήρηση τῆς Ἐθνικῆς μας κυριαρχίας. Ὀνομάζεται ἀκόμα ὁ ἐχθρός αὐτός «συντεχνίες, πολιτική ἀπαξίωση, πνευματική ἀτροφικοποίηση, οἰκονομική ἐξουθένωση».

Ἡ παρούσα κρίση, κρίση ἀξιῶν, κρίση θεσμῶν, οἰκονομική κρίση, τaráσσει τίς βεβαιότητες, διαλύει τά στερεότυπα καί μᾶς προκαλεῖ νά ἀντιληφθοῦμε ποιοί εἴμαστε καί ποῦ πᾶμε. Ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοια ἔχει ἀναλογίες μέ τόν πόλεμο τοῦ 1940 καί τό ἀντιστασιακό πνεῦμα πού διατρέχει καί χαρακτηρίζει τήν Ἑλληνική Ἱστορία.

Περισσότερο ἀπό ποτέ, πλέον ἢ ἐπιβεβλημένη εἶναι σήμερα ἡ ἐπαναπροσέγγιση τῶν ἱστορικῶν συμβάντων, ἡ ἐπανερμηνεία τους στήν συγχρονική σύμφραση, ἡ ἀναζήτηση κοινοῦ ὑφαιδιῶ γιά τήν σύνθεση τῆς ἀπολύτως ἀναγκαίας αὐτογνωσίας καί ἡ ἀνάγκη νά τοποθετήσωμε τούς μονήρεις ἐαυτούς μας σ' ἕνα εὐρύτερο καί ἐνοποιό. Ἐμεῖς σέ συνύφανση μέ τίς ἀπαιτήσεις μιᾶς ρευστῆς συγχρονίας.

Οἱ ἀξίες πού μᾶς κληροδότησε ἡ γενιά τοῦ 1940 δέν εἶναι παρωχημένες ἔννοιες. Παραμένουν ἐπίκαιρες, ἀρκεῖ νά ἀπεγκλωβιστοῦμε ἀπό τό παρόν καί ἀντλώντας δύναμη ἀπό τό παρελθόν νά ἀτενίσωμε μέ ἐλπίδα τό μέλλον, ἀντιτάσσοντας στήν Ἑλλάδα πού μᾶς πονᾷ, τήν Ἑλλάδα πού μᾶς ἐμπνέει.

Καί σήμερα μποροῦμε νά κάμομε θαύματα, ἀρκεῖ νά μετατρέψωμε τά διλήμματα σέ ὁράματα. Τό χρωστᾶμε, ὅσο ἐπώδυνο κι ἂν εἶναι, στούς ἐαυτούς μας. Τό χρωστᾶμε σ' αὐτούς πού ἔγραψαν τό ἔπος τοῦ 1940.

Στό πείσμα τῶν σημερινῶν πολύπτυχων συγκυριῶν ἔμεῖς, οἱ ὀλβιοκληρονόμοι τοῦ πνευματέμφορου ἱστορικοῦ μας μεγαλείου καί ἐκδήλως καυχώμενοι γιά τούς πατέρες μας, θά τιμήσωμε τήν Ἐθνική, ἀλλά καί παγκόσμια προσφορά τους, καθώς καί τίς θυσίες τους, ἂν συνεχίσωμε τόν δρόμο πού χάραξαν ἐνωμένοι, ἀδιάσπαστοι, ὀρθοδοξο-χριστιανικῶς βιοῦντες καί ἀδελφωμένοι, τόσο στήν Μητροπολιτική Ἑλλάδα, ὅσο καί στίς χῶρες ὑποδοχῆς τῆς Ἀποδήμου Ἑλληνικῆς Πανστρατιάς».

Ἡ ἐορτή ἐσυνεχίσθη μέ τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας ὑπό τοῦ φιλολόγου καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Κωμοδίκη, καί τήν ἀπαγγελίαν ποιημάτων ὑπό τῶν δοκίμων μαθητῶν τῆς Σχολῆς ὑπό τήν καθοδήγησιν τῆς φιλολόγου καθηγητρίας κ. Ἐλένης Οἰκονόμου, πατριωτικά ᾠσματα ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου Ἀριστοβούλου καί ἐκτέλεσιν μουσικῶν ᾠσμάτων ὑπό τῆς σολίστ βιολιοῦ δίδος Φραντζέσκας Ρόκκα.

Διά τῆς σχολικῆς ἐκδηλώσεως ταύτης ἐγένετο μνεῖα καί παρουσίες τῆς δικτατορικῆς Ἰταλικῆς καί Γερμανικῆς ἐπιθέσεως κατά τῆς χώρας ἡμῶν κατά τόν Β' Παγκόσμιον πόλεμον, τῆς ὑπονομεύσεως τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος αὐτῆς καί τῆς στερήσεως ἐλευθερίας τῶν Ελλήνων καί τῶν ἀγώνων αὐτῶν μετά στερήσεων, κακουχιῶν, ἀπωλειῶν καί αἱματηρῶν θυσιῶν διά τήν ἐπανάκτησιν τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν, ὡς δώρου αὐτοῖς τοῦ μεγάλου θεοῦ ἡμῶν καί τῶν προγόνων αὐτῶν.

Εἰς τό τέλος τῆς τελετῆς ταύτης ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπήνεσε τόν Σχολάρχην π. Νικόλαον Ζέρβην, τούς καθηγητάς καί μαθητάς διά τήν ἐπιμέλειαν, ἐπίδοσιν καί ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τήν συγκινητικήν ταύτην ἑορτήν ὡς φόρου εὐγνωμοσύνης πρὸς τούς ἀγωνιστάς τοῦ 1940 καί παρώτρυνεν αὐτούς νά συνεχίσουν ἐν ἐκπαιδευτικῇ καί μαθητικῇ εὐσυνειδησίᾳ τό ἐκπαιδευτικόν καί μαθητικόν ἔργον αὐτῶν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Πατριαρχείου καί τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/hu0UH37fdds>

